

Οι νέοι του σήμερα

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

image not found or type unknown

«Οι νέοι δεν νοιάζονται...
Οι νέα γενιά έχει πάρει τον κατήφορο...
Οι νέοι δεν έχουν ιδανικά...
Οι νέοι δεν πιστεύουν...
Οι νέοι είναι γεμάτοι πάθη...»

Όλα τα παραπάνω και άλλα πολλά ακούμε καθημερινά από πιο μεγάλους -ηλικιακά- ανθρώπους οι οποίοι πλέον ως σωφρονισμένοι βάζουν διάφορες ταμπέλες στους

νέους που συναντούν και γνωρίζουν.

Δηλαδή οι νέοι θα χαθούν; θα ρωτήσει κάποιος. Και βέβαια όχι.

Κατηγορούμε τους νέους ότι δεν νοιάζονται για τίποτα. Αυτό όμως είναι ψέμα. Οι νέοι νοιάζονται, απλά δεν νοιάζονται με την μικροπρέπεια που νοιάζονται οι ηλικιωμένοι.

Μπορούμε εμείς οι μεγαλύτεροι να επιπλήξουμε τους νέους για πολλά, όμως αν τους παρατηρήσουμε θα δούμε ότι κάνουν ότι τους μάθαμε, ότι τους διδάξαμε εμείς. Και τους διδάσκουμε ιδιοτροπίες και «εγώ».

Οι νέοι δεν απορρίπτουν τον Αληθινό Θεό, τον Θεό των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας, απορρίπτουν τον θεοποιημένο μας ηθικισμό, τα «όχι», τα «μη», τα «πρέπει» μας....και καλά κάνουν.

Οι νέοι πιστεύουν πιο συνειδητά απ' ότι οι μεγαλύτεροι οι οποίοι έχουν οριοθετήσει την πνευματική τους ζωή στον Κυριακάτικο εκκλησιασμό, την «παρθενική» τους ζωή (η οποία υφίσταται λόγο ηλικίας και διαφόρων άλλων περιστάσεων και όχι λόγο εγκράτειας και συνειδητής πνευματικής ασκήσεως), την παρακολούθηση εσπερινών ομιλιών αλλά και την καταδίκη των άνομων, αμαρτωλών, ξετσιπωτων, διαφορετικών ανθρώπων (κυρίως νέων) που «χρέος» έχουν απέναντι στον Θεό να τους ελέγξουν!

Κατηγορούμε εμείς οι μεγαλύτεροι τους νέους ότι δεν έχουν σεβασμό. Μα πώς να έχουν σεβασμό όταν εμείς δεν σεβόμαστε τις επιλογές τους, όταν δεν δεχόμαστε καμία κουβέντα τους η οποία θα έρθει σε αντίθεση με την αυθεντία μας.

Πως να μας σέβονται οι νέοι όταν θέλουμε να επιβάλουμε τον σεβασμό ο οποίος ουσιαστικά είναι φόβος...

Διδάσκονται τα παιδιά μας στα σχολεία γράμματα (έτσι υποστηρίζουμε

τουλάχιστον). Ίσως μάθουν να μετράνε, ίσως μάθουν ιστορία, ίσως μάθουν συντακτικό, ίσως μάθουν και χημεία και φυσική...»στείρες γνώσεις» οι οποίες όμως δεν θα τους κάνουνε καλύτερους ανθρώπους...συνανθρώπους.

Δεν θα μάθουν όμως ποτέ τους στο σχολείο να αγαπάνε, να συγχωρούν, να σέβονται, να ζουν ταπεινά, να εγκρατεύονται...

Αυτά καλούνται οι γονείς να τα διδάξουν, οι οικείοι τους, η οικογένειά τους. Όχι με «πρέπει», όχι με απειλές, αλλά με το παράδειγμά τους.

Μην νομίζουμε ότι οι νέοι είναι ανόητοι. Μας παρατηρούν. Άλλα λέμε και άλλα κάνουμε. Άλλα ζητάμε απ' αυτούς και τα αντίθετα πράττουμε εμείς στους άλλους.

Οι νέοι σήμερα είναι οι μεγάλοι του αύριο και οι μεγάλοι του σήμερα ήταν οι νέοι του χθες, μην το ξεχνούμε αυτό.

Λέμε «οι καιροί άλλαξαν», και είναι αυτές οι λέξεις η μόνιμη δικαιολογία για την δική μας ανικανότητα.

Οι καιροί ίσως άλλαξαν, το θέμα όμως είναι όχι αν «οι καιροί άλλαξαν»...αλλά το ότι αν δεν αλλάξουμε εμείς μην περιμένουμε τους νέους να αλλάξουν το αύριο...

Μην κατηγορούμε λοιπόν τους νέους. Αν θέλουμε να κατηγορήσουμε κάποιους είναι οι νέοι του χθες, δηλαδή εμάς που σαν νέοι δεν κάναμε την μεγάλη επανάσταση στις καρδιές μας. Μείναμε σε επαναστάσεις του δρόμου, της καταστροφής και όχι της έσωθεν αλλοίωσης. Αφήσαμε τα όνειρά μας στο παιδικό μας δωμάτιο και κάναμε την ζωή μας να φαντάζει σαν όνειρο...σαν ένα κακό όνειρο, που θέλεις να ξυπνήσεις.

Ας ξυπνήσουμε λοιπόν...

Αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr